

»ŠIMUNE, SINE IVANOV, LJUBIŠ LI ME?... PASI JANJCE MOJE!«

Vladimir Vasilj

O ovom su razmišljale sestre katehisticice na dan duhovne obnove Devete ZKŠ.

I. "...LJUBIŠ LI ME?..."

Posljednje, 21. poglavlje Evandolja sv. Ivana: Isus je dovršio svoje životno djelo. Traži osobu u čije će ruke položiti svoje blago. Predragocjeno! Radi se o ostvarenju Očevog plana, o blagu za koje se krvavo namučio, o budućnosti mnogih osoba... Traži osobu koja Ga ljubi, jer ljubav lako shvaća, ljubav rado prihvaća sve što je u vezi s ljubljenom Osobom. I našao je – Petra! Prije nego riječima, Petar je ponašanjem pokazao da ljubi svoga Gospodina. Nakon naporne noći tek u zoru – obilan ribolov. Ivan prvi prepoznaje Gospodina na obali, ali Petar prvi skače u vodu da što prije bude uz Njega. Ivan kao da se opravdava: "...nisu bili daleko od kopna – jedva kojih dvjesto lakata..." /Iv 21,8/, no Petru je lađa prespora da prevali ovih stotinjak metara. Nije važno što će se skvasiti u rano jutro, važno je što prije biti uz Isusa, koga ljubi svim srcem! Željati biti skupa, s Isusom, pod svaku cijenu, znak je velike Petrove ljubavi. Petre, a prijatelji? Njih ostavljaš. Zar ih ne voliš? O, da, ali Gospodina

više! Veća ljubav oslobada od manje. To je svojstvo i djevičanstva, tog najvišeg oblika ljubavi iza mučeništva. Petar je pozvan na mučeništvo: "Kad ostariš, raširit ćeš ruke i drugi će te opasivati i voditi kamo ti ne bi htio." To je /Isus/ rekao da označi kakvom će smrću Petar proslaviti Boga /Iv 21,18b,19/. A vi ste pozvane na djevičanstvo. Zato i vi napuštate drage osobe, da trajno budete uz Najdražu. Djevičanska osoba je rado s Isusom u osobnoj molitvi, u meditaciji; Euharistija joj je zaista slavlje, jer je to susret s najdražom Osobom. Željati biti uz Isusa, to je znak ljubavi, i djevičanske i mučeničke.

Zanimljivo: Petar je pošao loviti ribu, a sad, kad ih je ulovio, i to obilno, ostavlja ih. Što se dogodilo? Pojavio se Gospodin! Pred Njim materijalne vrijednosti postaju bezvrijedne. Tako ljubav prema Kristu nadahnjuje siromaštvo, duhovnu slobodu, što omogućuje lako i brzo približavanje Kristu. Simbolično: Petar, slobodan, brzo dolazi k Isusu, ostali, vukući mreže, sporo. Siromašni brzo dolaze k Isusu, koji nisu siromašni dolaze sporo, ako uopće i dođu... Ljubiš li Isusa? Da li lako napuštaš materijalna dobra i ugodne uvjete života i rada, i rado prihvaćaš teške, neugodne uvjete?

Ako sporo napreduješ u ljubavi prema Kristu, provjeri svoje siromaštvo!

Pa ipak, kad Isus reče: "Donesite od riba što ih sada uhvatiste!", – Petar se prvi uspne na lađu da izvrši što Isus želi! Poslušnost je znak ljubavi. "Ostat ćete u mojoj ljubavi ako budete vršili moje zapovijedi, kao što sam i ja vršio zapovjedi svog Oca te ostajem u njegovoj ljubavi" /Iv, 15,10/. "Poslušnost je plod djevičanstva" – reče Majka Terezija /"Snaga Kruha" str. 42./, jer djevičanstvo je duhovna srodnost s Kristom: iste misli, iste želje, iste brige, isti interesi, iste radosti, iste boli... To je bit djevičanstva, jer ono je "radi kraljevstva nebeskoga" /Mt 19,12/. Ta djevičanska bliskost i srodnost s Kristom nastavit će se i u nebu, gdje djevičanske osobe "prate Janje kud god ono ide" i "Nitko nije mogao naučiti te pjesme, osim djevica", kako nam piše sv. Ivan /Otk 14, 4.3./. Djevičanska osoba, dakle, shvaća Isusa, razumije Njegove brige i preuzima ih kao svoje; Kristovi interesi postaju njeni i posvećuje im se potpuno, spremna izvršiti sve što On želi, planira i zapovijeda. Cijelim svojim bićem uključuje se u Kristovo djelo, jer je to djelo Onoga, koga ljubi svim srcem svojim, nepodijeljenim!

Provjeri svoju ljubav: Što želim postići svojim poslovima? Da dođem do izražaja ja i moje sposobnosti, ili Krist i Njegove divne kvalitete? Da ljudi upoznaju i zavole mene ili Krista? Želim li steći prijatelje sebi ili Kristu? Želim li u ljudska srca unijeti sebe ili Krista?... Ljubim li Krista? Kako o Njemu govorim? Kao o najdražoj Osobi? Papa Ivan XXIII. rado je pitao majke, koje bi ga posjetile /npr. engl. kraljicu Elizabetu II./ da mu kažu imena svoje djece, ne zato što ih ne bi znao, nego da čuje kako majka spominje svoje drago dijete. Kad govorim o Isusu, da li djeca osjete da ga ljubim svim srcem svojim, a da pri tom ne afektiram, ne glumim? Pred djecom svjedočim o Isusu cijelom osobom, a ne samo riječima, i na satu vjeronauka, i u crkvi, da je On moje najdraže Biće!

"Bog je tako ljubio svijet da je dao svoga jedinorođenoga Sina da ne pogine ni jedan koji u nj vjeruje, već da ima život vječni" – svjedoči

nam sam Isus o Očevoj ljubavi prema nama. Najljepše, najdraže, najvrijednije što je imao, Sina svoga jedinorođenoga! Kakva je moja ljubav? Što sam ja spreman "dati"? U nekim krajevima Kristovo Kraljevstvo doživljava uspjehe: Krista sve više ljudi upoznaje, sve ih je više koji Ga ljube, pa i do potpunog predanja. U drugim krajevima kao da je fronta Kristova Kraljevstva probijena: oni koji bi se trebali za Njega boriti, povlače se, bježe... Bilo iz straha /ne usuđuju se javno pokazati da pripadaju Kristu!/, bilo što su svoje male uske interese pretpostavili Kristovim velikim općim interesima i zatvorili se u svoju sebičnost. Kao najamnik kome "nije stalo do ovaca". Ne dira ga što ih "vuk grabi i razgani" /Iv 10,12.13/, što djecu odbijaju od Boga, što mladež kvare, što se ruše obitelji, što tolikoj dječici ne dozvoljavaju da ugledaju Sunce Božje... što trpe Kristovi interesi... Mogu li takvi reći da ljube Gospodina? Tko Njega ljubi, nastoji biti Njemu sličan, a On je "pastir dobri. Pastir dobri daje život svoj za ovce" /Iv 10,11/. Ljubav izvlači čovjeka iz sebe, zaboravlja sebe, daruje sebe: i svoje vrijeme, i svoje sposobnosti, sve što ima, pa i najljepše, najdraže, najvrijednije, daje Onom, koji je nama dao najljepše, najdraže, najvrijednije što ima. Ljubav za ljubav, to je normalna reakcija normalne osobe. Bog je Ljubav, a čovjek je dijete Božje, stvoren na Njegovu sliku i priliku, i zato bi i čovjek trebao biti ljubav. Što je čovjek više ljubav, to je više čovjek, to je više sličan Bogu. Poziv Isusov: "Budite... savršeni kao što je savršen Otac vaš nebeski" /Mt 5,48/ odnosi se upravo na ljubav. A vi ste, kao izabranice Božje, pozvane na savršenu ljubav, jer ste pozvane na djevičanstvo. Dakle, jeste li spremne dati Gospodinu sve što bude od Vas tražio? Da li je vaša ljubav jača od ljudskih uvreda, kao Očeva? Da li je jača od patnja i smrti, kao Kristova? Da li je vaša ljubav nesavladiva...?

+++

Kad bi se našla pred Isusom i čula Njegovo pitanje: "Ljubiš li me?", da li bi mu, kao Petar, mogla odgovoriti: "Gospodine, Ti znaš da Te ljubim!"?

II. "PASI JANJCE MOJE!"

Petrova ljubav, razvijena do razine mučeništva, bila je Isusu garancija da će Petar shvatiti, prihvatiti i nastaviti Kristovo djelo, koje mu povjerava. Tvoja ljubav, sestro katehisticice, razvijena do razine djevičanstva, ulijeva povjerenje, da Ti Isus povjerava svoje drage "janjce", očekujući da u njih preliješ ljubav svoga srca.

"PASI..." "Ne živi čovjek samo o kruhu, nego o svakoj riječi koja izlazi iz usta Božjih" /Mt 4,4/. Riječ Božja je hrana malih duša. O, kako je znadu duboko doživljavati! /Isus/ "zatitra od veselja u Duhu Svetom te reče: 'Slavim te, Oče, Gospodaru neba i zemlje, jer si ovo sakrio od mudrih i umnih, a objavio malenima'" /Lk 10,21). Objavio nam je da nas ljubi. Ta spoznaja je važna za svakog čovjeka, osobito za dijete, jer čovjek ne može živjeti bez ljubavi. Na zaručničkom tečaju psihijatar upozorava buduće majke i očeve: "Nikad ne recite svom djetetu 'Ne volim te'. Radije ga istucite, ali nek i tada doživi da ga volite. Najteža kazna djetetu jest svijest da nije voljeno." A koliko djece danas to doživljava od prezaposlenih, a osobito od rastavljenih roditelja?! Takvima može biti spasonosna, i za normalni razvoj, objava Božje ljubavi. "I mi smo upoznali ljubav koju Bog ima prema nama, i povjerovali joj" /1 Iv 4,16/. Ova istina zaista oslobađa od osjećaja napuštenosti, tuge, od osjećaja manje vrijednosti sa svim negativnim posljedicama, od besmislenosti života... Divna istina o Božjoj ljubavi prema nama hrani, diže dušu, ulijeva mir, sigurnost, otvara perspektive budućnosti... Ljubav izaziva ljubav!

Katehistica nije učiteljica, nastavnica, koja treba napuniti samo memoriju male glavice naučiti napamet obrasce objavljenih istina. Ove istine moraju ući u srž, srce čovjeka, ispuniti duboke praznine duše i iznutra aktivirati čitavog čovjeka prema jasnom životnom cilju. Tu je potreban i zahvat Božji, koji moramo izmoliti, ali s naše strane se moramo potruditi da zdravu hranu Riječi Božje dobro pripremimo i lijepo serviramo. Škola, studij, ovakvi tečajevi služe snabdjevanju naših skladišta, smočnica, obnavljanju istrošenih rezervi, iz kojih ćemo u pravi čas uzimati prave, odgovarajuće artik-

kateheze

le, da ih pripremimo u prijatan obrok duhovne hrane za našu dječicu i ukusno im je serviramo. O toj našoj pripremi velikim dijelom ovisi apetit za duhovnu hranu dječice. Koliko ih volimo vidi se po tom koliko se trudimo u pripravi svakog našeg sata. Pedagoški je princip da naša priprava traje barem toliko koliko traje i predavanje, sat vjeronauka, a neki pedagozi traže čak dvostruko. Zdravu, jaku, dobro pripremljenu i lijepo serviranu hranu djeca rado uzimaju i asimiliraju. Duhovno ishranjena djeca izdrže zagađenu atmosferu u kojoj žive i otporna su na svakovrsne infekcije. Jedan primjer: Mala Dubravka, 7. ili 8. razred osnovne škole, pripovijeda mami: "Znaš, mama, što mi se danas dogodilo! Kad sam se s kolegicom N. zaputila u školu, ona mi reče: 'Dubravka, ja više ne vjerujem u Boga!' 'Zašto?' – upitala sam iznenađeno. 'Kad bi Bog postojao, on ne bi dozvolio da se ljudi u ratu ubijaju.' Ja sam se zbunila i nisam joj znala ništa odgovoriti. Išle smo šuteći. I tek pred školom sjetila sam se što nam je časna sestra rekla na vjeronauku o ljudskoj slobodi i to sam joj prenijela. Ona me pogledala i smireno rekla: 'Imaš pravo, Dubravka! Ja ipak vjerujem u Boga.'" "Pasi janjce moje!"

"... janjce..." Vi, sestre katehisticice, imate privilegij da su vaše ruke prve koje započinju duhovno oblikovanje ovih malih duša. Mekane su kao ilovača. Još ih život nije stvrdnuo, još ih patnja nije ispekla. To još nisu formirane ličnosti. "Savij drvo dok je mlado" – kaže narod. U koju stranu će se saviti? Prema Bogu ili od Boga? Velika je odgovornost katehisticice! U njene ruke Gospodin polaže svoje drage "janjce"! Kao janjci su bezazlena dječica, otvoreni prema istini, dobru, ljubavi. "Takvih je kraljevstvo Božje" – kaže Isus /Mk 10,14/. Da li su Ti radost ili muka? Da li ih privlačiš ili odbijaš? Zanimljivo je da neke katehisticice uopće nemaju problema s okupljanjem djece i zadržavanjem i nakon krizme, dok su druge u mucu kako ih dobiti i zadržati. Razlog može biti u mentalitetu župe, u kvaliteti djece. Ali obično djeca intuicijom brzo otkrivaju tko ih voli, a tko ne. Od koga djeca bježe, taj mora obaviti generalni pregled od glave do pete, a osobito dobro ispitati svoj EKG, kako mu srce

funkcionira, jer po svoj prilici tu nešto nije u redu. Kao što djete nauči materinski jezik slušajući govor majke, tako djete nauči ljubiti doživljavajući ljubav katehisticke. A naučiti dijete ljubiti Boga i bližnjega, to je glavni zadatak katehisticke!

”...moje” To nikad nemoj zaboraviti, sestro! Djeca nisu Tvoja, nego Kristova!!! On ti ih povjerava kao svoje dragocjeno blago, pretpostavljajući da ljubiš Njega i zato sve što je Njegovo. Njegova su djeca i gradska i seoska, i kulturna i primitivna, i sposobna i nesposobna, i dobra i jogunasta, i zdrava i bolesna, i simpatična i antipatična – svako to dijete je Kristova draga svojina, i u svako, bez izuzetka, koje ti povjeri, moraš prenijeti i Kristovo svjetlo i Kristovu ljubav, nad svako se trebaš sageti s ljubavlju i doći, ne samo do njegova uha, nego i do njegova srca i u nj prelitati sadržaj svoga srca... Često ispiti svoju savjest: praviš li razlike među djecom? Možda i nesvjesno, ne kontrolirajući svoju afektivnu sferu. Djeca vrlo lako osjete kad učiteljica, nastavnica, profesorica, pa i katehistica, ima posebne sklonosti prema nekoj djeci privilegirajući ih, i takva osoba gubi ugled u njihovim očima. Koliko je

to moguće, svako dijete bi trebalo u svoje vrijeme doći do izrazaja u nastupima, no ako to nije moguće, svako dijete mora osjetiti da upravo njega voli sestra, barem kao i ostalu djecu, t.j. mora se naći načina da se svakom djetetu pokaže naše poštovanje i ljubav, bilo na satu kad s njima govorimo, bilo izvan sata kad ih susretnemo. To nam neće biti teško ako budemo ljubili Gospodina, a njih gledali kao Njegove drage ”janjce”.

Tek kad je Petar posvjedočio svoju ljubav prema Gospodinu, On mu je povjerio svoje ”janjce” i ”ovce”. Ni tebi, sestro, ne bi Gospodin povjerio ono što mu je najvrijednije na Zemlji, svoje drage ”janjce”, da u tvom srcu nije otkrio ljubav. On te je pozvao na viši oblik ljubavi, na djevičanstvo i koliko bude snažnija tvoja djevičanska ljubav prema Kristu, toliko ćeš biti sposobnija da ljubiš njegove ”janjce”, njemu tako dragu dječicu, i da ih paseš na pašnjacima Njegove istine i ljubavi. A jednom ćeš se radovati kad budeš gledala što je Krist kroz Tebe u njima izveo. ”Niste vi izabrali mene, nego sam ja vas izabrao, i odredio vas da idete i rodite rod i da vaš rod ostane...” /Iv 15,16/.